

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମ୍ଭ ରହିବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବହୁତ ଭଲ ଗୁଣ, ତୁମେ ତୁମ୍ଭ ରହି ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇତାଲ ତେବେ ବହୁତ ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥା କରମ୍ପ ସନ୍ନ୍ୟାସର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ ଯାହାକି ତୁମେ କହିପାରିବ ନାହିଁ?

ଉତ୍ତର:- ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲେ କରିନେବି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ କରମ୍ପ ସନ୍ନ୍ୟାସ ହୋଇଗଲା । ତୁମକୁ କରମ୍ପ ତ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । ବିନା ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତ ପାଣି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଡ୍ରାମା କହି ଛାଡ଼ି ଦେବାର ନାହିଁ । ନୂଆ ରାଜଧାନୀରେ ଯଦି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ଅଛି ତେବେ ଖୁବ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନୀ ମିଳୁଛି - ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଅରୁଆତ୍ ସଞ୍ଚାରଣ ଦୁନିଆକୁ ମନେ ପକାଅ । ମନମନାଭବ । ଏହି ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବ୍ୟାସଦେବ ହିଁ ଲେଖିଛନ୍ତି । ବାବା ସଂସ୍କୃତରେ ତ ବୁଝାଇ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ ହିନ୍ଦୀରେ ହିଁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ବାବାଞ୍ଜୁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତାକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଶବ୍ଦ, ହେ ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଲୌକିକ ପିତା ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ, ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାରତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହିବେ ଯେ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହା ଶୋଭାପାଉ ନାହିଁ । ଯେବେକି ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ବିକରମ୍ପ ବିନାଶ ହେବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କେହି ବି ନିରନ୍ତର ସମରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିରନ୍ତର ସମରଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ସେଭଳି ଅବସ୍ଥା ତ ଶେଷ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ବାବାଞ୍ଜୁ ସମରଣ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବାଞ୍ଜୁଠାରୁ ବରଷା ମିଳୁଛି । ଏହା ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ହିଁ କଥା । ଏଠାରେ ତ ଦେବୀ ରାଜଧାନୀର ସ୍ୱାଧୀନା ହେଉଛି । ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନମାନେ ନିଜ ଧର୍ମର ସ୍ୱାଧୀନା କରନ୍ତି, ସେଥିରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ନଥାଏ କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ତାଙ୍କ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ପରମପାତ୍ର ଆସିବାକୁ ଲାଗିଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେଥିପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଗୀତା, ଭାଗବତ ଆଦି ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏକଥା ନାହିଁ ଯେ, ଭଗବାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ, ପାଣ୍ଡବମାନେ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ, ପ୍ରଳୟ ହୋଇଗଲା ଆଦି ଆଦି... । ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି କିଛି କଥା ତ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ସକ୍ରିୟମାନଙ୍କରେ ଏହି ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ପାଠ ପଢିଥାନ୍ତି । ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି ଯିଏବି ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ହିଁ ପାଠ ପଢାଇଥାନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି, ଆମେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବୁ, ବର୍ତ୍ତମାନେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଯିବ । ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ହେଲା ନା । କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ପାଠ ତ ଏକପାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପଢାଇଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ବି ନୁହେଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଛି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା କେବଳ ଜଣେ । ତେଣୁ ସେସବୁ ଅମଥାର୍ଥ ହୋଇଗଲା । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସାଧନା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନେ ଲୀନ ହେବାର ସାଧନା ଅମଥାର୍ଥ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଲୀନ ତ କେହି ବି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମହତତ୍ତ୍ୱ କୌଣସି ଭଗବାନ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ହେଲା ଭୁଲ୍ କଥା । ମିଥ୍ୟାଶ୍ରମରେ ସମସ୍ତେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ କହିଥାନ୍ତି । ସତ୍ୟଶ୍ରମ ଅରୁଆତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ସତ୍ୟ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସତ୍ୟଶ୍ରମ ଭାରତରେ ଥିଲା ଯାହାକି ଏବେ ମିଥ୍ୟାଶ୍ରମ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ସତ, କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ଯେ, ଶିବବାବା ହିଁ ଆସି ଭାରତକୁ ସତ୍ୟଶ୍ରମରେ ପରିଣତ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ଶିବ ତ ଆସନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ କାରଣ ସିଏ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା । ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ମହିମାର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି - ପତିତ-ପାବନ, ଜଞ୍ଜନର ସାଗର, ତାହା ତ କେବଳ ଶୁଆ ଭଳି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ ଯେ, ଶିବ ଆସି କ'ଣ କରିଥିଲେ । ଆସିବେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କିପରି? ଯେବେକି କହୁଛନ୍ତି ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ପୁଣି ଏହି ଜଞ୍ଜନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଭାରତକୁ ପୁନର୍ବାର ସଞ୍ଚାରଣରେ ପରିଣତ କରୁଛି । କେହି ତ ପତିତ-ପାବନ ହୋଇଯିବ ନା । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଭାରତର କଥା । ଭାରତ ହିଁ ପତିତ ଅଟେ । ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାରତରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏବେ ଶୈତାନର ରାଜସ୍ୱ ଚାଲିଛି, ବୋମା ଆଦି ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ହିଁ ହେବ । ବିନାଶ ପାଇଁ ସବୁ ପରକାରର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ସେମାନେ ଯେପରି ରାବଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ରାବଣର ରାଜସ୍ୱ କେବେ ସମାପ୍ତ ହେବ? ଭାରତବାସୀ କହିବେ ଯେବେ କୃଷ୍ଣ ଆସିବେ । ତୁମେ ବୁଝାଉଛ ଶିବବାବା ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା । ଯିଏକି

କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଶବ୍ଦ ଆଉ କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହଁ କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ଆତ୍ମମାନେ ଥିବା ଖାଦ୍ୟ ବାହାରିଯିବ । ତୁମେମାନେ ସତତପ୍ରୟାସ ଥିଲ, ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମମାନେ ଖାଦ୍ୟ ମିଶିଯାଇଛି । ତାହା ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବାହାରିବ, ଏହାକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଉଛି । ମୁଁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟେ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ, ତେଣୁ ଏହାକୁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ସୁନାକୁ ନିଆଁରେ ପୋତି ସେଥିରୁ ଖାଦ୍ୟ ବାହାର କରାଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ସୁନାରେ ଖାଦ୍ୟ ମିଶାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ନିଆଁରେ ପକାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି କାମ ଚିତା । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ଚିତା । ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ଵାରା ତୁମର ଖାଦ୍ୟ ବାହାରିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ । କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ଦିନ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ମକ ଠାରୁ ହିଁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । କୃଷ୍ଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ଥିଲେ । ବାବା ହିଁ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ଏହି ପଦ ଦେଇଥିଲେ । ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ହିଁ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ରାଧା କୃଷ୍ଣାତ୍ମକର ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରାଯାଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣାତ୍ମକର ଜନ୍ମ ଦିନ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଲକୁଲ୍ ଦୃଢ଼ନୃପ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଠିକ ଭାବେ ବୁଝିଛ ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ପରଥମେ ପରଥମେ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଗୀତାରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହି କଥା କିଏ କହିଛନ୍ତି? ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ହିଁ କହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଭଗବାନ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ମିଳୁଛି । କାରଣ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସର୍ବବିଶେଷ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ମତ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ହେବ ନା । ସେହି ଜଣାତ୍ମକର ଶରୀର ଆଧାରରେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଗୀତାର ଭଗବାନ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶତ୍ରୁକରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି ଶରୀରଧାରୀ ଶରୀରକୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ ଗୀତାର ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ନିଶ୍ଚିତ କେଉଁଠି ଭୁଲ୍ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ବୁଝିଛ ଯେ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ବହୁତ ଭୁଲ୍ ଧାରଣା ରହିଛି । ରାଜଯୋଗ ତ ବାବା ହିଁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ସବୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ଗୁଡିକ ରହିଛି ତା ଉପରେ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର । ପରଥମତଃ ଲଗାତରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା, ଦ୍ଵିତୀୟତଃ ଗୀତାର ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକୁ କହିବା, କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିବା - ଏସବୁ ହେଲା ବଡ଼ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ । କଳ୍ପ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ସିଏ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ଵାରା ସବୁ କିଛି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ । ପ୍ରେରଣା ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପାବନ କରି ଦେଇ ପାରିବେ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପ୍ରେରଣା ଶବ୍ଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ । ଯଦିଓ କୁହାଯାଉଛି ଶତ୍ରୁକରଙ୍କ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ଵାରା ବୋମା ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଡରାମାନେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏହି ଯଦ୍ଵାରୁ ହିଁ ବିନାଶର ଜ୍ଞାନ ବାହାରି ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ କେହି ପ୍ରେରଣା ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । ଏମାନେ ତ ବିନାଶ ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ଡରାମାନେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଶିବବାବାତ୍ମକର ସାରା ପାର୍ଟ ରହିଛି । ତାଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ରୁକରଙ୍କ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ତୁମେ ଆସି ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରହ୍ମାବଂଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ପୁନର୍ବାର ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ଵତୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେହେତୁ ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ ବଡ଼ ମମ୍ମା ବା ମା କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗଦମ୍ଭା ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ପାଳନା କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର କଳ୍ପ ମାତାମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବୀଣା ସରସ୍ଵତୀତ୍ମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ସିଏ ସବୁଠାରୁ ଚାକ୍ଷୁଷ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ବୀଣା ବା ବାଜା ଆଦି କିଛି ନାହିଁ । ସରସ୍ଵତୀତ୍ମକର ଜ୍ଞାନ ମୁରଲୀ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଥିଲା । ଦେବୀମାନଙ୍କର ନାମ ତ ବହୁତ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେଉଛି । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛୁ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇ ନିଜର ହିଁ ପୂଜା କରିବୁ । ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବୁ । ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପରଜା । ଦେବୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ତିଆରି ହେଉଛି । ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନଙ୍କର ବହୁତ ହେଉଛି ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜାରୀ ଆମେ ହିଁ ହେଉଛୁ । ଶିବବାବା ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ସୁରାୟୁଷବଂଶୀ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ଭକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ନିଜେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ସିଦ୍ଧି ବିଷୟରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବିନା ଚିତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏହିଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ୮୪ ଜନ୍ମର ସିଦ୍ଧି ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏବଂ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି । ସେହିମାନଙ୍କ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ହେଉଛି । ଆମେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ପୁଣି ଆମେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛେ । ହମ ସୋ, ସୋ ହମର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛ । ଆତ୍ମା କେବେ ପରମାତ୍ମା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ହମ ସୋ, ସୋ ହମର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ହମ ସୋ ଦେବତା, ସୋ କଷ୍ଟତ୍ରିୟ, ସୋ ବୈଶ୍ୟ ହେଉଛେ । ହମ ସୋର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅର୍ଥ ହିଁ ନାହିଁ । ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜାରୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ କେହି ପୂଜାରୀ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସୁରାୟୁଷବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେଉଛ । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ମିଳିଯାଇଛି । ହମ (ଆମେ) ସୋ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲେ । ହମ ଆତ୍ମା ନିର୍ବାଣ ଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବାତ୍ମକୁ ସମସ୍ତେ

ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ହିଁ ଆସି ସୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସରଜନା କରୁଛି । ନା । ପୁରୁଣାକୁ ନୂଆ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆସୁଛି! ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି ହେଉଛି । ପୁରୁଣା ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏସବୁ ହେଲା ବେହରା କଥା । ତୁମେମାନେ ପୂର୍ବସୂତ ହୋଇଗଲେ ସାରା ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବସୂତ ହୋଇଯିବ । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଯେଉଁମାନେ ଯେଉଁ ପଦ ପାଇଛନ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ, ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିବି ତାହା ହିଁ ହେବ । ପରଥମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ପୁଣି କୁହାଯାଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲି । ସର୍ବଦା ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ବଡ଼ ରଖାଯାଉଛି । ପ୍ରାରବ୍ଧକୁ ଦେଖି ବସିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ବିନା ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ନ କଲେ ପାଣି ମଧ୍ୟ ଫିଇପାରିବ ନାହିଁ । କରମ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଅକ୍ଷର ହିଁ ଭୁଲ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ରୁହ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆବୁରେ ରଖିବେ ନାହିଁ । ଶରଣାଗତି ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ଭଗ୍ନ ଅର୍ଥାତ୍ ସାଙ୍ଗଠନିକ ଯୋଗ ହେବାର ଥିଲା କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦିଆଯାଉଥିଲା । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଶରଣ ନେଇଥିଲେ । ଶରଣ ତ ଦେବାକୁ ପଡିବ ନା । ଶରଣ ତ କେବଳ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଆଯାଇଥାଏ । ଗୁରୁ ଆଦିଙ୍କ ନିକଟରେ ଶରଣ ନିଆଯାଏ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଦୁଃଖରେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଶରଣ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ କେହି ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇନଥା'ନ୍ତି । ସେଠାକୁ ତ ଏମିତି ହିଁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ରାବଣ ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଛ । ଏବେ ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ରାବଣଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, ସିଏ ହିଁ ତୁମକୁ ଶରଣକୁ ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଶରଣ ଶିବବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ନେଇଛ । ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବି ।

ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି - ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମ୍ପୃତିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ । ମୋତେ ସମରଣ କରିଲେ ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । କେବଳ ଶରଣ ନେବାର କଥା ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ବାବାଙ୍କ ବିନା ଏହିଭଳି କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ କେଉଁଠି ଆସି ରହିବେ । ପରଜା ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜ ଘରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ରହିଥା'ନ୍ତି କି! ତେବେ ତୁମକୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କୁହାଯାଉଛି ଯେ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ଆପଣ ହିଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି । ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ରାଜାଙ୍କର ରାଜା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବାବାଙ୍କର ବରସା ନେଇଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସି ନେବେ । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରସା ନେବାର ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପଡିତ ହେବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ହେ ମୋର ନୟନ ପିତୁଳାମାନେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସୁଛ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ୧ (୩ାନ) ୧(୩ାନ) ଠାରୁ ରାଜତ୍ଵ ଆରମ୍ଭ କରୁଛ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କର ତ ଯେତେବେଳେ ଅନେକ ବୃଦ୍ଧ ହେବ, ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସଂଖ୍ୟାରେ ହୋଇଯିବେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ରାଜତ୍ଵ ଆରମ୍ଭ କରିବେ । ତୁମକୁ ତ ଲଢେଇ ଆଦି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରସା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତେଣୁ ରୁପ ରହି କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ବରସାକୁ ସମରଣ କର । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମେ କେବଳ ରୁପ ରହିବ । ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ କିଛି ବି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଏବେ କର ନକର ତୁମମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା । କୌଣସି ଦେହଧାରୀର ନାମ ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କର ତେବେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିମ ସମ୍ପ୍ରତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲ୍ ପାସ୍ ହେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜତ୍ଵ ମିଳିବ । ତେଣୁ ସବୁ କିଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ନୂଆମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) କୌଣସି ଦେହଧାରୀର ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ସଦଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ରୁପ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ପଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସାଥୀ ସାଥୀରୁ ଏବଂ ସାଥୀମାନରେ ସଞ୍ଚିତ ରହୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ମୁକ୍ତିଦାତା ହୁଅ ।

ଆଦିକାଲିର ବାତାବରଣରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା କୌଣସି ନା କୌଣସି ବନ୍ଧନର ବଶୀଭୂତ ଅଟନ୍ତି, କେହି ଯଦି

ଶାରୀରିକ ଦୁଃଖର ବଶୀଭୂତ ତ ଆଉ କେହି ସମ୍ବନ୍ଧର ବଶୀଭୂତ ଅଟନ୍ତି, କେହି ନିଜର ଇଚ୍ଛାଶୁଦ୍ଧିକର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଆଉ କେହି ନିଜର ଦୁଃଖଦାୟୀ ସ୍ୱାଭାବ ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ଅଟନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ପରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତି ନ ହେବା କାରଣରୁ ଡାକିବାର ବା ଚିତ୍କାର କରିବାର ମଧୁସ୍ଥ ବଶୀଭୂତ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଦୁଃଖ-ଅଗାଧର ବଶୀଭୂତ ଆତ୍ମମାନେ ସେଥିରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖମୟ ଜୀବନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ୱାଭାବ ଏବଂ ସ୍ୱାଦେଶର ସ୍ୱାମୀରେ ସ୍ଥିତି ରହି, ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ମାଷ୍ଟର ମୁକ୍ତି ଦାତା ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟଳ ରହିବା ପାଇଁ ଏକରସ ସ୍ଥିତିର ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ରୁହ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***